

плава като пролътна мъгла изъ долината, леко се надигна и обви съ сребърнитъ си вуали цѣлата планина.

„Благодаря ти, мой свѣтълъ лжчъ, който напусна своето свѣтло небе за да дойдешъ тукъ, тукъ при мене, да ме огрѣешъ и стоплишъ. О, какъ искамъ да има всесиленъ Богъ, който изпълнява нашата гореща молитва! Бихъ го молила, бихъ влѣла всичкия жаръ на кръвта си въ думитъ, за да ме послуша и те остави винаги свѣтълъ лжчъ, невиненъ и милъ.

„Твоята невѣстичка те цѣлува“.

— И ако той е тамъ — сочи съ очи небето Магда — азъ пакъ ще го моля, пакъ само за това. О, дано той е тамъ дано, Ваню!

Азъ мълча и я гледамъ презъ сълзи. Тя ме милва по ржката и продължава:

— Не плачи мили, не виждашъ ли че азъ, наистина, не съмъ била за този свѣтъ. Но чети, чети безъ да те каня. И азъ зачитамъ отново.

„Мраченъ е денътъ. Слънцето е отвърнало лице отъ земята, а по нея волно се носи вѣтрътъ и разнася плача на цвѣтята и листята. Камбаната монотонно отпѣрва по единъ звънъ само — нѣкой до вечера живъ се е отдѣлилъ отъ всички земни скръби и радости. И камбаната плаче за тая най-силно обичана мжка, която ние наричаме животъ“.

Азъ се разкайвамъ че прочетохъ това листче, но късно е. За първи пжтъ лицето на Магда става нѣкакъ особено, познато-печално и усмивката се изгубва на него. Тя казва тжжно само:

— Да . . . — и се замисля.

И сега азъ бързамъ по-скоро, по-скоро да я отвлека съ ново радостно листче. И отново чета.

„Днесъ празнуватъ веселия ученически — Кирилъ и Методи. Вече три дни небето не се е прояснило, земята е кална и птичкитъ, скрити въ листата, само отъ време на време се обаждатъ — чикъ, мокри ли сте? Чикъ — чикъ — не, не!

„Но времето не спира малкитъ да бързатъ още рано сутринята къмъ училището, окичено и весело днесъ като тѣхъ. И какъ имъ се иска да изгрѣе слънце и да свиятъ тия чадъри, които ги натискатъ. Малки птички, чуруликайте, радвайте се безъ мисли за нищо. Нали и азъ нѣкога посрѣщахъ този празникъ съ такъвъ трепетъ, съ толкова очаквания на игритъ и смѣха!

„Сега камбанитъ отъ цѣлия градъ се обаждатъ и поздравяватъ. Радостенъ звънъ се люлѣе въ въздуха. Но уви! Мене